

Szóval mázli, rohadt nagy mázli, de komolyan. Mert ha azt állítom, hogy nemrég még szinte semmit nem tudtunk Sanyával a diszkógömbös mágiáról, meg arról, hogy a hosszában fekete-piros csíkos cicanadrágok és a szegecses bőrdzsekik hogyan gyűjtik

össze és hogyan tárolják az Ellenség varázserejét, akkor elárulhatom azt is, ezeknek az univerzumot irányító hatalmas Erőknek a küzdelméről még

annyit sem. Mégis, váratlanul, olyan váratlanul, hogy az még a legváratlanabb váratlanoknál is tízszer, nem is, inkább hússzor rockosabb meg metálósabb, hirtelen olyan világba csöppentünk, ahol az életünk minden napjának minden egyes perce, beleértve még a tízórai szüneteket is, csupa kiszámíthatatlan és halálos veszedelmet tartogat. Hogy mennyit? Annyit, hogy az még a Mad Max-nek, az országúti harcosnak is betett volna, hiába állta ki a próbát a gladiátorok között a titokzatos városban! Ráadásul mindez nyavalyás három napba sűrítve!

Csepregi János 21

RÓD TU HELL*

Most meg? Csak megállok este fürdés után félmeztelenül a tükör előtt és a muszklijaimat nézegetem – nem is rossz –, közben meg arra gondolok, hogy okés, hogy egész jóképű ez a mandró, meg látszik is rajta, mennyivel acélosabbak lettek az izmai, mióta egy kis plusz fagyipénzért hébe-hóba, titokban besegít a MÉH-telepen a papírválogatásba, de azért senki nem mondaná meg róla, hogy ma már sárkányokkal is verekedhetne, ha éppen úgy hozná a kedve. Mert végül azért annyi megpróbáltatás után, egyszerre csak azon kaptuk magunkat, hogy mi is harcosok vagyunk, olyan harcosok, akiknek a kezében még az úttörők piros nyakkendője is gyilkos fegyver, olyan katonák, akik a tekintetükkel tábortüzeket gyújtanak, meg szalonnát olvasztanak a tündéktől kapott lebaszra. Sőt, szerintem ma már a puszta akaratumk elég lenne ahhoz, hogy babettákat, trabantokat vagy akár barkaszokat emeljünk a magasba. Persze csak akkor, ha tényleg szükségünk lenne ilyesmire – ha mondjuk pölő megtámadnának bennünket kint a szántóföldön a Dolly Roll mindenre elszánt mutánsai, akik végül sikeresen elűzték a kunmaradarsi lakótelep vietkongjait, hogy ők vegyék át a reptér fölötti uralmat –, a *rock katonái* ugyanis kerülik a feltűnést, ha a szuperképességeikről van szó, általánosban legalábbis még tutira, aztán később majd kiderül hogyan tovább.

Na ja, ha nem így alakulnak a dolgok, akkor az uzsonnát ma már egészen biztosan valami borzasztó helyen tömnénk magunkba Sanyával, ha tömnénk még egyáltalán valahol! Hogy milyen helyen? Hát szerintem olyanon, ami

nemcsak hogy egy forró szurokkal töltött bográcsban való végtelen ideig tartó ücsörgésnél vagy egy soha be nem fejeződő Szikora koncertnél borzasztóbb ezerszer, de tízezer igazgatóinál, százezer iskolai gyümölcszedésnél, sőt az osztálybulikon ájulásig tartó székfoglalósdinál is milliószor
22 rosszabb. Pedig annál azért kevés rettenetesebb dolog történhet az emberrel. Főleg akkor, ha mindig olyan tanárokat hív meg az a hülye Kucsá fő, akik hozzá hasonlóan szocialista-életcéljuknak tekintik, hogy életük utolsó mankó- vagy tolószékmentes napjáig kacsatánc-oktatással harcoljanak a hazánkra vicsorgó kapitalizmus ellen. Ezek éjszakánként tutira arról álmodnak – miközben elégedett vigyorra húzódó szájukból annyi nyál folyik a párnára, amiben még a lokneszi Nesszi is elveszettnek érezhetné magát –, hogy a közelgő évzárón talán majd a kötelezők után felhangozik a tündü-tündü-tididi-tündü-tündü-tididi és őrlt táncverseny váltja fel a sorozatos ájulásokat a betonpályán, ami végül majd barón térdre kényszeríti a nyugati országokat.

Az én igazi harcom amúgy a Sanyáéknál kezdődött még hétfődelután. Persze sokszor láttam már képregényekben, de azt azért frankón nem hittem, hogy az ilyesmi igazándiból is megeshet. Becsszó, én néha már azt gondoltam, hogy például az, ami a Pókemberrel történt, mikor a gyárlátogatás után hazament, nem több aljas hazugságnál, mert ha az embert megmarja egy szuperpók, annak a vége kő, nem pedig pókösztön meg tenyeréből pókfonál. De hiába leveleztünk órák alatt Sanyával egy csomó csomószor arról, mióta meghalt az amerikai fiú, hogy ha valakik olyan dolgokon mennek keresztül, mint amilyenek velünk történtek idáig, akkor tőkre muszáj, hogy előbb vagy utóbb az ő életükben is történjen valami igazi klafaság, mert azért az már tényleg rohadtul nem lenne igazságos, hogy a jók mindig csak szenvednek, azoknak nem sikerül semmi: se klafa bicaj, se csajok, se szuper karatés tudás, csak a szűkös zsebpénz meg a ruszki dogák, a rosszak meg zabálják a limóport, meg hazamehetnek a suliból közvetlenül ebéd után, mégsem változott semmi. Aztán váratlanul, mikor már mindenféle szuperképességről lemondtam, rám talált a *félelem démona*, a szuperellenségek legfélelmetesebbike, ahogy utólag a Tóth Karcsi nevezte, aki klafajártas az ilyen tudományokban, mert a szakmunkásképző meg az esztergaműhely csak duma, hogy senki ne sejtse, még a muterjáék se, hogy valójában kinek a zsoldosa.

Szóval az egész hétfőn kezdődött, s már a reggel sem indult valami marha fényesen. Mert ha az ember arra készül a haverjával, hogy hat zsibbasztó óra, egy mosolygós-éneklős örsi foglalkozás – aminek a végén tőle, a nőfafától általában mindenki a Napoleon Boulevard *Szállj velem!*-jét követeli folyamatosan – meg egy dögunalmas napközi után megnézze a Piedónéval a Zsoldoskatonát, akkor tutira beüt valami.

Mert olyankor természetesen nem elég, hogy még ki se heverte az előző heti ádáz csatát, amit egy majdnem halálos, egzotikus betegséggel szemben, szörnyű kínok közt vívott kilenc teljes napon át. Nem, olyankor muszáj, hogy már az első tanítási napon azzal fogadják tesin, hogy a plafonból ki-
lógó egyik kötél már jó ideje csak órá vár, mivel múlt héten már min- 23
denkét leosztályoztak mászásból rajta kívül. Hogy aztán később fogalma sincs arról, hogy miről szövegelnek órán a tanárok, az persze tökre normális egy ilyen súlyos betegség után. De az, hogy a szünetekben még bujkálnia is kelljen, hol a szekrénybe, hol meg a padok alá, hogy rá ne találjon az a rakás hülye, látványosan vakarózó nyolcadikos, akik – a Dévényi még nála is tahóbb bátyjának a vezetésével – minden óra után hangosan bégetve kérdőre vonnák, hogy miért is jött újra suliba, miért is hagyta ott hálátlanul a nyáját, amibe tartozik, na, az azért már kicsit tényleg túlzás. Persze őket egyetlen beszari ügyeletes sem jelenteni a tanároknak, holott napnál is világosabb a tényállása a folyosói rendbontásnak, mi meg már azért is tockost kapunk, ha csak ötvenkor megüünk ki a sulis udvarára.

És ha azt reméltem is, hogy annyi hányattatás után legalább a haveroméknál biztonságban lehetek, hát totál hamar rá kellett jönnöm, hogy tévedtem, mert a java csak akkor kezdődött...

*Részlet *Az amerikai fiú* című regényből

